

der Nederlanden door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door B. J. Drijber en H. Michard, leden van de juridische dienst, als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van C. Gómez de la Cruz, lid van de juridische dienst, Centre Wagner,

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat het Koninkrijk der Nederlanden, door in strijd met de artikelen 2 en 4 van Zesde BTW-Richtlijn 77/388/EEG ⁽¹⁾, de tolgelden voor het gebruik van wegeninfrastructuur niet aan de belasting over de toegevoegde waarde te onderwerpen, zijn verplichtingen uit hoofde van het EG-Verdrag niet is nagekomen,
- het Koninkrijk der Nederlanden in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

De Commissie is — evenals de Nederlandse regering — van oordeel dat de in Nederland geheven tolgelden de tegenprestatie vormen voor een dienst in de zin van artikel 2, lid 1, van de zesde richtlijn. Ten onrechte echter stelt de Nederlandse regering dat de publiekrechtelijke lichamen belast met de exploitatie van voorzieningen waarvoor tol wordt geheven, daarbij handelen in de hoedanigheid van „overheid” in de zin van de uitzondering vervat in artikel 4, lid 5, van de zesde richtlijn. Vooropgesteld moet worden dat de belastingplichtigheid van een publiekrechtelijk lichaam de regel en de niet-belastingplichtigheid de uitzondering vormt. Lid 5, eerste alinea, vormt immers een uitzondering op artikel 4, leden 1 en 2. Het feit dat de tweede en derde alinea van lid 5 op hun beurt weer een uitzondering bevatten op de eerste alinea, wijzigt niets aan het uitzonderingskarakter van die eerste alinea, doch bevestigt integendeel dat die eerste alinea in een ingekaderde uitzondering voorziet. In het betoog van de Nederlandse regering lijken regel en uitzondering echter te zijn omgedraaid. Dat niet-belastingplichtigheid de uitzondering vormt, wordt nog eens bevestigd door het feit dat aan de vrijstellingen voorzien in met name de artikelen 13 en 28 van de zesde richtlijn geen behoefte zou hebben bestaan, indien publiekrechtelijke lichamen algemeen gesproken niet aan het stelsel van de BTW zouden zijn onderworpen. Een andere opvatting zou overigens ook indruisen tegen het algemene karakter van het gemeenschappelijk stelsel van de BTW. Het heffen van tol is niet inherent aan de overheidstaak, bestaande in het aanleggen, ter beschikking stellen en onderhouden van bepaalde infrastructuur, zoals tunnels of bruggen, maar een daarvan gescheiden activiteit, die deel uitmaakt van de exploitatie van het object. Het valt niet in te zien waarom bij levering van gas enzovoort geen sprake is van het handelen in de hoedanigheid van overheid maar bij het exploiteren van bruggen of tunnels wel.

⁽¹⁾ PB L 145 van 13.6.1977, blz. 1.

Beroep, op 5 december 1997 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Groothertogdom Luxemburg

(Zaak C-410/97)

(98/C 55/30)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 5 december 1997 beroep ingesteld tegen Groothertogdom Luxemburg door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door M. Wolfcarius, lid van haar juridische dienst, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij C. Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat het Groothertogdom Luxemburg, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke maatregelen vast te stellen die noodzakelijk zijn om te voldoen aan Richtlijn 92/29/EEG van de Raad van 31 maart 1992 betreffende de minimumvoorschriften inzake veiligheid en gezondheid ter bevordering van een betere medische hulpverlening aan boord van schepen ⁽¹⁾, de krachtens deze richtlijn op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- het Groothertogdom Luxemburg in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten zijn vergelijkbaar met die welke zijn aangevoerd in zaak C-406/97 ⁽²⁾; de termijn voor implementatie van de richtlijn is verstrekken op 31 december 1994.

⁽¹⁾ PB L 113 van 30.4.1992, blz. 19.

⁽²⁾ PB C 41 van 7.2.1998, blz. 11.

Beroep, op 5 december 1997 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk België

(Zaak C-411/97)

(98/C 55/31)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 5 december 1997 beroep ingesteld tegen Koninkrijk België door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door M. Wolfcarius, lid van haar juridische dienst, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij C. Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat het Koninkrijk België, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke maatregelen vast te stellen die noodzakelijk zijn om te voldoen aan Richtlijn 92/29/EEG van de Raad van 31 maart 1992 betreffende de minimumvoorschriften inzake veiligheid en gezondheid ter bevordering van een betere medische hulpverlening aan boord van schepen ⁽¹⁾, de krachtens deze richtlijn op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- het Koninkrijk België in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten zijn vergelijkbaar met die welke zijn aangevoerd in zaak C-406/97 ⁽²⁾; de termijn voor implementatie van de richtlijn is verstrekken op 31 december 1994.

⁽¹⁾ PB L 113 van 30.4.1992, blz. 19.

⁽²⁾ PB C 41 van 7.2.1998, blz. 11.

Verzoek van de Nederlandse Raad van State van 25 november 1997 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Vereniging Dorpsbelang Hees, Stichting Werkgroep Weurt+ en Vereniging Stedelijk Leefmilieu Nijmegen en Directeur van de dienst Milieu en Water van de provincie Gelderland

(Zaak C-419/97)

(98/C 55/32)

De Nederlandse Raad van State heeft bij beschikking van 25 november 1997, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 11 december 1997, in het geding tussen Vereniging Dorpsbelang Hees, Stichting Werkgroep Weurt+ en Vereniging Stedelijk Leefmilieu Nijmegen en Directeur van de dienst Milieu en Water van de provincie Gelderland, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Kan uit de enkele omstandigheid dat houtspaanders worden onderworpen aan een handeling die voorkomt in bijlage II B van Richtlijn 75/442/EEG ⁽¹⁾, worden afgeleid dat sprake is van zich ontdoen van die stof en dat de stof moet worden aangemerkt als een afvalstof in de zin van Richtlijn 75/442/EEG?
2. Indien vraag 1 ontkennend moet worden beantwoord — hangt de beantwoording van de vraag of het als brandstof inzetten van houtspaanders is aan te merken als zich ontdoen, af van de omstandigheid:

- a) of ten aanzien van het bouw- en sloopafval waaruit de spaanders worden geproduceerd reeds op een eerder moment dan dat van verbranding handelingen zijn verricht die zijn aan te merken als zich ontdoen van dat afval, te weten handelingen om dat afval voor hergebruik (de inzet als brandstof) geschikt te maken (recyclingshandelingen)?

Zo ja: is een handeling om een afvalstof voor hergebruik geschikt te maken (een recyclingshandeling) slechts aan te merken als handeling voor de nuttige toepassing van een afvalstof, als deze afvalstof uitdrukkelijk in bijlage II B van Richtlijn 75/442/EEG voorkomt, of ook indien deze handeling analoog is aan een handeling die voorkomt in bijlage II B?

- b) of de houtspaanders volgens maatschappelijke opvattingen een afvalstof zijn, waarbij met name van belang is of de houtspaanders zonder ingrijpende bewerking en op milieuhygiënisch verantwoorde wijze nuttig kunnen worden toegepast als brandstof?
- c) of de inzet van houtspaanders als brandstof vergelijkbaar is met een gangbare methode van nuttige toepassing van afvalstoffen?

⁽¹⁾ PB L 194 van 25.7.1975, blz. 47.

Hogere voorziening, op 12 december 1997 ingesteld door Société anonyme de traverses en béton armé (Sateba) tegen de beschikking, op 29 september 1997 in zaak T-83/97 tussen Société anonyme de traverses en béton armé (Sateba) en Commissie van de Europese Gemeenschappen gegeven door het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Eerste Kamer)

(Zaak C-422/97 P)

(98/C 55/33)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 12 december 1997 hogere voorziening ingesteld door Société anonyme de traverses en béton armé (Sateba), vertegenwoordigd door J. Manseau, advocaat te Parijs, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij E. Arendt, advocaat aldaar, rue Mathias Hardt 8—10, tegen de beschikking, op 29 september 1997 in zaak T-83/97 tussen Société anonyme de traverses en béton armé (Sateba) en Commissie van de Europese Gemeenschappen gegeven door het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Eerste Kamer).

Rekwirante concludeert dat het den Hove behage de door het Gerecht op 29 september 1997 in zaak T-83/97 ⁽¹⁾ gegeven beschikking te vernietigen wegens verkeerde uit-